

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobců: **a) D. K., b) D. N., c) P. M.,** všichni zastoupeni JUDr. Františkem Mozgou, advokátem, se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců ad a) - c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č. j. 7 Ca 31/2006 - 125,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 106, č. 105 a č. 113 bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Jihomoravského kraje, ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2003, kterým byli podle § 55 odst. 1 od právní moci zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, § 4 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sbírky, o platových poměrech zaměstnanců veřejných službách a správě, zařazeni dnem 1. 1. 2004 do 7. platové třídy a současně tato rozhodnutí byla potvrzena. V odůvodněních svých rozhodnutí žalovaný především uvedl, že není rozhodující, zda žalobci při výkonu služby používají technických pomůcek nebo prostředků, jejichž obsluhu, používání a interpretaci výsledku upravují závazné pokyny

policejního prezidenta a metodické pokyny ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky, ale je rozhodující, že po žalobcích není požadována jako činnost objasňování přestupků, a proto byli zařazeni do 7. platové třídy. Možné využití technických prostředků a pomůcek nelze tedy považovat za kritérium pro zařazení do 8. platové třídy, neboť katalog prací uvádí možnost jejich využití. V případě nevyužívání technických prostředků při výkonu služby by při aplikaci výkladu, podmiňujícího zařazení policistů do 8. platové třídy využíváním technických pomůcek a prostředků, bylo nutno policisty vždy zařadit do 7. platové třídy. Z uvedených důvodů žalovaný přijal závěr, že zařazení žalobců je nejen v souladu s organizačním řádem PČR správy Jihomoravského kraje, platnou systemizací pracovních (služebních) míst, která účelně a racionálně pokrývá funkcemi všechny činnosti útvaru, popisuje funkce (služební činnosti), ve které je zcela přesně a konkrétně vymezena činnost vykonávaná v rámci zastávané funkce, ale i s charakteristikou platové třídy a katalogem prací, který je přílohou nařízení vlády č. 469/2002 Sb. V souladu s těmito materiály a podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 330/2003 Sb. byli žalobci zařazeni do platové třídy, ve které jsou v katalogu prací zahrnuty příklady prací porovnatelné s požadovanou prací z hlediska složitosti, odpovědnosti, psychické a fyzické náročnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30.5. 2008, č. j. 7 Ca 31/2006 - 73, tak, že žaloby všech žalobců zamítl. V odůvodnění svého rozsudku městský soud uvedl, že v dané věci byl právní spor judikatorně vyřešen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, o nějž městský soud i toto své rozhodnutí opřel a na něž odkázal, neboť věc se týkala sice jiných účastníků, právní rozbor je však interpretačně aplikovatelný i na tento souzený případ.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatelé uvedli, že v souvislosti s přechodem na 16. třídní platový systém stanovený nařízením vlády č. 330/2003 Sb. byli dnem 1. 1. 2004 zařazeni do 7. platové třídy, s čímž však nesouhlasí, neboť mají za to, že vykonávají činnosti uvedené v 8. platové třídě. Stěžovatelé městskému soudu vytkli, že pokud by se zabýval praktickou každodenní činností stěžovatelů, musel by dospět k závěru, že nevykonávají svoji činnost pouze v souvislosti s blokovým řízením, ale že naopak vykonávají běžné také ty činnosti, které se nevyřizují v rámci blokového řízení. Byli toho názoru, že městský soud náročnost jejich práce vůbec neposuzoval, neřešil, zda stěžovatelé vykonávají „základní úkoly policie“ ve smyslu znění 7. platové třídy, nebo vykonávají činnosti uvedené v 8. platové třídě.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 6. 2009, č. j. 6 Ads 93/2008 - 107, tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud se stěžovateli souhlasil v tom, že Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku č. j. 4 Ads 111/2007 - 80 ze dne 19. 2. 2008 vyjádřil v tom smyslu, že využívání přidělených technických prostředků a

pomůcek (obdobných jako u stěžovatelů) není samo o sobě důvodem k zařazení policisty do 8. platové třídy. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud přitom považoval za důvod zařazení žalobce do 7. platové třídy zejména jeho činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Městský soud se však v daném případě nezabýval námitkou stěžovatelů, uvedenou v jejich žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, že kromě blokového řízení plnili další úkoly, u nichž je naprosto zřejmé, že se v blokovém řízení nevyřizují. Stěžovatelům bylo dáno za pravdu potud, že městský se vůbec nezabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů, nevypořádal se se skutečnostmi, na které stěžovatelé upozornili, tj. na skutečnosti vyplývající z rozhodnutí Ministerstva vnitra, nebyl proveden výklad pojmu technická pomůcka a technický prostředek ve vztahu k činnosti policistů v 7. a 8. platové třídy a bylo rozhodnuto pouze formálním odkazem na uvedený judikát Nejvyššího správního soudu. Bylo zdůrazněno, že zařazení stěžovatelů do 8. platové třídy by přicházelo v úvahu především tehdy, pokud by po nich byla požadována činnost spočívající v objasňování přestupků a nikoliv pouze ve vyřizování přestupků v blokovém řízení. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že městský soud pochybil, pokud žalobu stěžovatelů zamítl s pouhým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, aniž by se zabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů a mohl tak posoudit, zda stěžovatelé vykonávají či nikoliv činnosti, které souvisejí s objasňováním přestupků. Pokud by totiž na stěžovatelích byla požadována činnost související s objasňováním přestupků, bylo by to podle katalogu prací pro službu dopravní policie důvodem pro zařazení stěžovatelů do 8. platové třídy.

V dalším řízení rozhodl městský soud rozsudkem č. j. 7 Ca 31/2006 - 125 ze dne 16. 10. 2009 tak, že se žaloby žalobců zamítají. V odůvodnění svého rozsudku se městský soud zabýval tvrzením stěžovatelů, že vykonávají i činnosti zařaditelné do 8. platové třídy tím, že řeší i přestupky, které nelze vyřešit v blokovém řízení a to přestupky podle § 22 odst. 4, 5, 7 a 8 přestupkového zákonu (v platném znění), resp. řešili přestupky uvedené v § 22 odst. 1 písm. a), b), e), s) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2006. Poukázal na to, že jelikož orgány policie nemají pravomoc řešit výše uvedené přestupky v přestupkovém řízení, je vyloučeno, aby stěžovatelé shora uvedené přestupky (pomine-li se, že § 22 odst. 5, 7 a 8 přestupkového zákona žádné skutkové podstaty přestupků nedefinuje) řešili. Městský soud se dále zabýval otázkou, zda činnost stěžovatelů lze podřadit pod pojem objasňování přestupků. Obecně se přitom vyjádřil k otázce objasnění přestupku, zdůraznil, že objasňování přestupku je činností kvalifikovanou, na jejímž základě je vydáno rozhodnutí o přestupku. Při blokovém řízení fáze objasnění přestupků chybí. Tuto činnost tedy stěžovatelé nepochybně nevykonávali a nevykonávají, a to již s ohledem na právní úpravu pravomoci při vyřizování přestupků ve správním řízení, která se v zásadě vztahuje právě na blokové řízení. Popis činnosti stěžovatelů, k němuž stěžovatelé také předložili důkazy při ústním jednání, je odhalováním přestupků, tedy prvotním zjištěním skutečností, které jsou následně posuzovány ve správním řízení (pokud nedojde, připouští-li to zákon, k vyřešení v blokovém řízení). Odhalování se děje mimo rámec správního řízení, zejména při kontrolní činnosti prováděné orgány policie. Následný postup orgánu policie vyplývající z jeho povinnosti přestupek oznámit, a to včetně označení důkazu a uvedení přestupku, který je ve skutku spatřován, není objasňováním přestupku. Toto oznámení je sice podkladem posuzovaným při objasňování přestupku, nejde však o objasňování prováděné orgány policie (pokud se nejedná o

přestupek spáchaný na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomániemi). S ohledem na to, že stěžovatelé se nepodílejí na objasňování přestupků v přestupkovém řízení, nemůže být součástí žádné jejich činnosti odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie tak, jak vyžaduje definice 8. platové třídy v jejím bodu 1. Stěžovatelé přitom v žalobách výslovně uvedli, že neprovádí ani komplexní dokumentační činnost při šetření dopravních nehod, tím byli pověřeni policejní inspektoři zařazeni u dálničních oddělení a na okresech pak oddělení dopravních nehod (8. platová třída) a neprovádějí ani odhalování, dokumentaci a zpracovávání trestných činů v dopravě, kterou provádějí inspektoři zařazení u dálničních oddělení (9. platová třída). Městský soud proto uzavřel, že ze všech uvedených skutečností vyplývá, že stěžovatelům není svěřováno objasňování a vyřizování přestupků, jejich zařazení, pokud jde o nejnáročnější práci, kterou mají stěžovatelé vykonávat, proto odpovídá 7. platové třídě. Současné využívání technických prostředků stěžovateli není podle vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu činností, jejž by představovala druh práce ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 147/1992 Sb., a není proto důvodem k zařazení stěžovatelů do 8. platové třídy. Městský soud proto podané žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti uvedenému rozsudku podali stěžovatelé kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Jsou toho názoru, že pro přiznání platové třídy není a nemůže být rozhodným kritériem rozsah činnosti při dokumentování přestupků a způsob jejich vyřizování. Pro tuto oblast činnosti dopravní policie zdánlivě spočívá rozdíl mezi 7. PT: „případným odhalováním a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení“ a 8. PT: „jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie“. Autor nařízení vlády č. 330/2003 Sb. včetně jeho přílohy, kterým se stanoví katalog prací pro jednotlivé PT, měl zřejmě na mysli v pasáži „vyřizování přestupků“ přestupky na úseku zbraní, střeliva a drog pro něž působila policie jako správní orgán. V odůvodnění rozsudku sice soud argumentuje tím, že podle § 52 písm. a), b) zákona č. 200/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2006, projednávaly orgány Policie ČR, tento pojem lze snad vykládat jako „objasňování“ přestupků, přestupky podle § 23a odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Tuto skutečnost však podle stěžovatelů nelze brát v potaz při posuzování nejzávažnější činnosti, podle níž je stanovena PT v katalogu prací. Jednak tato pravomoc zanikla k 30. 4. 2004, jednak šlo o naprosto banální přestupek na jehož spáchání byla stanovena sankce pouhých 500 Kč a hlavně jeho projednávání neskrývalo žádnou intelektuální činnost spojenou s dokazováním. Buďto řidič stvrzenku předložil či nikoliv. Skutková podstata neobsahovala dokazování, zda měl či neměl uhrazeno pojistné. Takové dokazování bylo obsaženo v § 23a odst. 1 písm. a) zákona, k jehož objasňování již orgány Policie ČR příslušné byly. Struktura skutkové podstaty je navíc prakticky nevyužitelná. Jestliže řidič potvrzení o zaplacení pojistného nepředložil, muselo zákonitě nastat řízení o přestupku podle odst. 1 písm. a) téhož ustanovení, neboť vzniklo podezření, že pojištění zaplacené nemá. Podle názorů stěžovatelů tedy městský soud nesprávně vyložil nařízení vlády č. 469/2002 Sb., resp. část 3.2.1 přílohy k tomuto nařízení vlády, kde je stanoveno, které práce vykonává policejní inspektor v 7. platové třídě a které v 8. platové třídě. Městský soud tak nesprávně vyložil § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. a § 3 odst. 1

nařízení vlády č. 330/2003 Sb., podle kterých se zaměstnanec zařadí do platové třídy, ve které je v katalogu prací zařazena nejnáročnější práce, jejíž výkon zaměstnavatel na zaměstnanci požaduje. Městský soud podle stěžovatelů totiž náročnost práce stěžovatelů vůbec neposuzoval, neřešil, zda stěžovatelé pouze mohou vykonávat „základní úkoly policie“ ve smyslu znění 7. platové třídy, nebo po nich může žalovaný požadovat činnosti uvedené v 8. platové třídě, ale rozhodoval na základě právního hodnocení ustanovení katalogu prací podle práce, kterou stěžovatelé fakticky a od 30. 4. 2004 ani právně nevykonávali. Stěžovatelé jsou dále přesvědčeni, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud se vůbec nezabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů. Dále uvedli shodně jako ve své předchozí kasační stížnosti. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s napadeným rozsudkem a s důvody v něm uvedenými ztotožňuje. Dodal, že ve skutkově stejné věci jiného žalobce byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 6 Ads 125/2009 - 140, kasační stížnost odmítnuta, přičemž důvody kasační stížnosti byly obdobné. Současně žalovaný upozornil na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 786/08 ze dne 28. 5. 2009, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 412/2007 - 87 opět ve skutkově stejném případu. Ústavní soud nepřisvědčil výtkám žalobce, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Podle Ústavního soudu nedošlo k porušení základních práv a svobod a „Nejvyšší správní soud, resp. následně i městský soud, svou interpretaci irelevantních ustanovení nařízení vlády č. 469/2002 Sb. řádně odůvodnily, jejich právní argumentace byla logická a konzistentní a z hlediska ústavněprávního jí nebylo možné nic vytknout“. Městský soud v Praze se vypořádává i s již namítanou nepřezkoumatelností, kdy uvádí: „přezkoumal-li by Městský soud v Praze rozhodnutí správního orgánu, které pro nepřezkoumatenost není přezkoumání způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelností rovněž své rozhodnutí a Nejvyšší správní soud by rozsudek městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení“. Tato kasační námitka je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl.¨

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud ve svém předchozím zrušovacím rozsudku vyšel z toho, že zařazení stěžovatelů do 8. platové třídy by přicházelo v úvahu především tehdy, pokud by po nich byla požadována činnost spočívající v objasňování přestupků a nikoliv pouze vyřizování přestupků v blokovém řízení. Městskému soudu bylo proto uloženo, aby se zabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů a mohl tak posoudit, zda stěžovatelé vykonávají či nikoliv činnosti, které souvisejí s objasňováním přestupků. Městský soud

v tomto směru řízení doplnil a ani z doplnění dokazování nevyplynulo nic, co by nasvědčovalo tomu, že stěžovatelé vykonávají činnosti související s objasňováním přestupků. Městský soud nařídil jednání na 9. 10. 2009, při němž měli stěžovatelé možnost vyjádřit se k tomu, které činnosti, jež jsou na nich žalovaným požadovány, lze považovat za objasňování přestupků. Stěžovatelé se však k této otázce vůbec nevyjádřili, jejich zástupce pak uvedl, že skutečná pracovní náplň stěžovatelů vyplývá jednak z náplně služební činnosti ze dne 8. 1. 2004 a posléze z 9. 5. 2005 a dále i z knihy denní instruktáže, ve které jsou zaznamenány denní pracovní úkoly policistů a z těchto záznamů je zřejmé, že tato náplň policistů se nezměnila po jejich přeřazení do 7. platové třídy. Z uvedené náplně služební činnosti a dále z knihy denní instruktáže, však nelze dovodit, že by po stěžovatelích bylo vyžadováno objasňování přestupků. Nejvyšší správní soud se přitom plně ztotožňuje s posouzením této otázky městským soudem, jakož i jeho posouzením dalších rozhodných skutečností, v odůvodnění napadeného rozsudku, zejména s jeho závěrem, že popis činnosti stěžovatelů, k němuž stěžovatelé předložili důkazy při ústním jednání, je odhalování přestupků, nikoliv jejich objasňování; pro stručnost pak na výstižné a vyčerpávající důvody obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Námitka stěžovatelů, že městský soud se vůbec nezabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů je tak zcela nedůvodná. Závěr městského soudu, že stěžovatelům není svěřováno objasňování a vyřizování přestupků je tak správný, takže jejich zařazení, pokud jde o nejnáročnější práci, kterou mají vykonávat, proto odpovídá 7. platové třídě. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by byly dány důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., kasační stížnost byla proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodná zamítnuta.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu